

A stylized illustration of a zebra and a cow. The zebra is in the foreground, shown from the side, with its characteristic black and white stripes. The cow is in the background, shown from the side, with a white face and a dark body. The background is a solid light beige color.

*Mariana
Leky*

PROSTOR | ROMÁN

Co je odtud vidět



Mariana Leky
Co je odtud vidět

PROSTOR

**Mariana
Leky
Co je odtud vidět**

přeložila Marta Eich

PROSTOR | PRAHA | 2021

© Mariana Leky 2017
Translation © Marta Eich 2021
Czech edition © PROSTOR 2021

ISBN 978-80-7260-491-3

Knihu finančně podpořilo
Ministerstvo kultury České republiky



The translation of this work was supported
by a grant from the Goethe-Institut



Překlad podpořil Německý překladatelský fond (DÜF)
v rámci programu NEUSTART KULTUR
z prostředků zmocněnce spolkové vlády pro kulturu a média.

Deutscher
Übersetzerfonds



Pro Martinu

*Není důležitá váha kamene.
Důležitý je důvod, proč ho zvedáte.*

— HUGO GIRARD, nejsilnější muž světa 2002

PROLOG

Když se člověk zadívá na dobře osvětlený předmět a pak zavře oči, před vnitřním zrakem se mu objeví ještě jednou totéž, jako nehybný odraz viděného, ve kterém vše, co bylo původně světlé, je teď tmavé, a to, co bylo jinak tmavé, se jeví světlé. Třeba když se díváme za mužem, jak se vzdaluje ulicí a stále znovu se otáčí, aby nám ještě naposledy, úplně, ale úplně naposledy zamával, a pak zavřeme oči, za víčky uvidíme strnulý pohyb posledního mávnutí, strnulý úsměv, a tmavé vlasy muže jsou světlé a světlé oči pak zcela tmavé.

Když to, na co jsme dlouze hleděli, bylo něco důležitého, něco, jak říkávala Selma, co dokáže celý rozlehlý život jediným pohybem obrátit, pak se tento obraz neustále vrací. I po celých desetiletích se náhle znovu objeví a nesejde na tom, na co jsme se právě dívali, než jsme zavřeli víčka. Obraz muže, který naposledy mává, se zničehonic vynoří, když nám při čištění okapu vlétne do oka muška. Vynoří se, když si potřebujeme na chvílku odpočinout, protože jsme dlouho zkoumali vyúčtování záloh na služby, kterému nerozumíme. Když večer sedíme u dětské postýlky, vyprávíme pohádku na dobrou noc a nemůžeme si vzpomenout na jméno princezny nebo na to, jak pohádka vlastně končí,

protože už nás samotné zmáhá únava. Když zavřeme oči, protože chceme někoho políbit. Když ležíme v lese na mechu, na vyšetřovacím lehátku, v cizí posteli anebo ve své. Když zavřeme oči, protože zvedáme něco hodně těžkého. Když jsme celý den ve spěchu a zastavíme se jen proto, abychom si zavázali povolenou tkaničku, a teprve teď, s hlavou dolů, si uvědomíme, že jsme se za celý den ani pořádně nenadechli. Vynoří se, když někdo řekne: „Zavři oči,“ protože nás chce překvapit. Když se ve zkušební kabince opřeme o stěnu, protože se nevejdeme ani do těch posledních kalhot, které ještě vůbec připadaly v úvahu. Když krátce zavřeme oči předtím, než konečně vyrukujeme s něčím důležitým, než řekneme například: „Miluji tě,“ nebo „Já tebe ale ne.“ Když v noci opékáme na pánvi brambory. Když zavřeme oči, protože za dveřmi stojí někdo, koho v žádném případě nechceme pustit dovnitř. Když zavřeme oči, protože z nás právě spadla velká starost, když jsme konečně někoho nebo něco našli, dopis, naději, náušnici, zaběhlého psa, řeč nebo dítě, které se dobře schovalo. Čas od času se znenadání vrací tento obraz, tenhle jeden, zcela konkrétní, vynořuje se jako spořič obrazovky života, a často právě tehdy, když s tím vůbec nepočítáme.

PRVNÍ ČÁST



PASTVINA, PASTVINA

Když Selma řekla, že se jí v noci zjevila okapi, věděli jsme, že někdo z nás zemře, během příštích čtyřiaadvaceti hodin. Skoro to souhlasilo. Nakonec to bylo dvacet devět hodin. Smrt přišla o něco později, a to doslova: Přišla dveřmi. Možná se zdržela, protože dlouho váhala, ještě po uplynutí poslední chvíle.

Selmě se okapi zjevila v životě celkem třikrát a po každé potom někdo zemřel, proto jsme byli přesvědčeni, že sen o okapi a smrt spolu nutně souvisejí. Naše mysl tak funguje. Během pouhého okamžiku dokáže neoddělitelně spojit i ty nejpodivnější věci. Například konvice na kávu a tkaničky nebo zálohované láhve a vánoční stromky.

Zejména důvtipný byl v tomto ohledu optik. Mohli jste mu říct dvě naprosto nesouvislé věci a on mezi nimi rázem vytvořil úzký vztah. A teď zrovna optik tvrdil, že tento nový sen o okapi smrt rozhodně nikomu nepřinese, že smrt a okapi spolu nemají vůbec nic společného. Ale my jsme věděli, že optik tomu vlastně také věří. Zvlášť optik.

I můj otec říkal, že je to nehorázný nesmysl, naše mylné přesvědčení je prý následkem toho, že do svých

životů pouštíme příliš málo světa. Neustále opakoval: „Musíte k sobě vpustit víc světa.“

Říkával to rozhodně a většinou Selmě, vždycky předem.

Zpětně to zmiňoval jen zřídka.

Okapi je podivné zvíře, mnohem podivnější než smrt, a vypadá naprosto nesourodě, má nohy připomínající zebrou, boky tapíra, nazrzlé žirafí tělo, srnčí oči a myši uši. Okapi je naprosto nevěrohodné stvoření, i ve skutečnosti, nejen ve zlověstných snech jedné ženy z porýnské vrchoviny zvané Westerwald.

Ostatně je to teprve dvaosmdesát let od okamžiku, co byla podle oficiálních zdrojů v Africe spatřena okapi. Je to poslední velký savec, kterého člověk objevil; alespoň si to myslí. Zřejmě to bude pravda, protože po okapi už vlastně ani nic dalšího přijít nemůže. Neoficiálně nejspíš objevil okapi někdo už mnohem dříve, ale možná se při pohledu na ni domníval, že se mu to jen zdá nebo že přišel o rozum, protože okapi, zejména ukáže-li se náhle a nečekaně, působí jako vysněná.

Okapi zdaleka nevypadá zlověstně. Dokonce ani zlověstně vypadat nemůže, i kdyby se o to snažila, což ovšem, pokud je známo, činí jen zřídka. I kdyby jí v Selmině snu poletovali kolem hlavy vrány a sýčkové, kteří mají na zlověstnost patent, pořád ještě by okapi působila velmi mírumilovným dojmem.

V Selmině snu stála okapi na louce, poblíž lesa, uprostřed polí a luk, kterým tu místní říkají „Uhlheck“. Uhlheck se německy spisovně řekne „Eulenzwald“, soví les. Lidé ve Westerwaldu často vyslovují jinak a kratčeji, než jak je to správně, protože svoji promluvu chtějí mít co nejdřív za sebou. Okapi vypadala přesně tak

jako ve skutečnosti a i Selma vypadala přesně tak jako ve skutečnosti, totiž jako Rudi Carrell.

Neuvěřitelnou podobu mezi Selmou a Rudim Carrellem jsme kupodivu vůbec nezaznamenali; to až později, teprve po letech, musel přijít někdo zvenčí a upozornit nás na to. Teprve pak nás ta podoba udeřila do očí. Selmina dlouhá, hubená postava, držení těla, oči, nos, ústa, vlasy: Selma byla od hlavy až k patě celý Rudi Carrell, takže od dané chvíle byl tento známý televizní konferenciér v našich očích už jen nepovedenou kopií Selmy.

Selma a okapi stály ve snu na Uhlhecku docela tiše. Okapi otočila hlavu doprava, směrem k lesu. Selma stála pár kroků stranou. Měla na sobě noční košili, ve které ve skutečnosti zrovna spala; někdy nosovala zelenou, jindy modrou nebo bílou, vždycky po kotníky, vždycky květovanou. Stála se skloněnou hlavou a hleděla do trávy na své staré prsty u nohou, křivé a dlouhé jako ve skutečnosti. Na okapi jen tu a tam pohlédla koutkem oka, zdola a tak, jak se díváme na někoho, koho milujeme podstatně víc, než jsme ochotni přiznat.

Nikdo se nepohnul, nikdo nevydal ani hlásku, ani větřík nezavanul, i když tady na Uhlhecku jinak pořád fouká. Až pak, na konci snu, Selma pozvedla hlavu, okapi tu svoji otočila směrem k Selmě, a teď hleděly jedna na druhou. Okapi se dívala velmi vlídně, velmi černě, velmi mokře a majestátně. Pohlížela přátelsky a jako by se chtěla Selmy na něco zeptat, jako by litovala, že okapi nemůžou ani ve snu klást žádné otázky. Tento obraz na dlouhou dobu znehybněl: obraz Selmy a okapi, jak si vzájemně hledí do očí.

Pak se obraz vytratil, Selma se probudila a sen byl ten tam, a ten tam bude brzy i život někoho blízkého.

—

Druhý den ráno, bylo to 18. dubna 1983, chtěla Selma svůj sen o okapi zamaskovat a tvářila se náramně vesele. V předstírání veselí byla zhruba stejně zběhlá jako okapi, měla za to, že rozvernost se nejméně demonstruje klátivými pohyby. A tak Selma klátivě a s pokřiveným úsměvem ve tváři vešla do kuchyně a mně ani nepřišlo, že vypadá jako Rudi Carrell, když na začátku své televizní show vystupuje z obrovského glóbusu, glóbu se světlem modrými oceány, zlatě naznačenými světadily a posuvnými dveřmi.

Matka ještě spala, nahoře v našem bytě nad Selmou, otec už byl v ordinaci. Byla jsem unavená. Předdešlého dne jsem nemohla usnout, Selma u mě dlouho seděla. Možná se ve mně ozývalo nějaké tušení, o čem se Selmě bude zdát, a proto jsem ji chtěla obzvlášť dlouho zdržet.

Když jsem u Selmy spávala, sedávala u mě večer na posteli a vyprávěla mi příběhy s dobrým koncem. Když jsem byla menší, po každém takovém příběhu jsem vzala Selmu za ruku, palec jí položila na zápěstí a představovala jsem si, že celý svět pulzuje v rytmu Selmina tepu. Představovala jsem si, jak optik brousí čočky, jak Martin zvedá břemena, Elsbeth stříhá plot, jak maloobchodník vybaluje krabice s džusem, matka přerovnává jehličí, otec razítkuje recepty a všichni se pohybují pod taktovkou Selmina srdce. Tak jsem vždycky spolehlivě usnula, ale teď, když mi bylo deset, Selmě připadalo, že už jsem na to moc velká.

Když Selma klátivými pohyby vstoupila do kuchyně, zrovna jsem seděla u stolu a do Martinova sešitu jsem přepisovala hotové domácí úkoly z přírodovědy. Udivilo mě, že Selma místo hubování, že už zase dělám Martinovi úkoly, prohodila: „Nazdárek,“

a šibalsky mě štouchla do boku. Selma ještě nikdy neřekla „nazdárek“ a taky ještě nikdy nikoho šibalsky nešťouchla.

„Co se děje?“ zarazila jsem se.

„Nic,“ zacvrlikala Selma, otevřela ledničku a vydala z ní plátkový sýr a paštiku a obojím zamávala ve vzduchu. „Tak co si dnes dáme na svačinku?“ šveholila. „Myšulinko,“ pípla ještě dodatečně, a to šveholení a myšulinka byly už vážně alarmující.

„Prosím sýr,“ odpověděla jsem, „stalo se něco?“

„Nic,“ švitořila dál, „už jsem to přece říkala.“ Mazala chleba máslem, a protože se při tom pořád ještě klátila, zápěstím shodila sýr z kredence.

Selma strnula a dívala se na balení sýra na podlaže, jako by to bylo něco cenného, co se rozbilo na tisíc kousků.

Přistoupila jsem k ní a sýr jsem zvedla. Pohlédla jsem jí vzhůru do očí. Selma byla ještě vyšší než většina ostatních dospělých a tehdy jí bylo zhruba kolem šedesátky; z mého pohledu byla tedy vysoká jak telegrafní sloup a stará jak Metuzalém. Případala mi tak obrovská, že jsem si představovala, že se z její výšky dá dohlédnout až daleko za sousední vesnici, a tak stará, že jsem byla přesvědčená, že to ona vymyslela svět.

Dokonce i odtud zdola, dobrý metr od Selminých očí, jsem viděla, že se jí v noci odehrálo za víčky něco zlověstného.

Selma si odkašlala: „Nikomu to neříkej,“ zašeptala, „ale myslím, že se mi v noci zjevila okapi.“ Vmžiku byla moje ranní únava ta tam. „Seš si jistá, že to byla opravdu okapi?“

„Co by to mělo být jiného,“ namítla Selma, okapi se prý dá jen těžko zaměnit s jiným zvířetem. „Ale

dá,“ oponovala jsem, mohl to být třeba hrbatý dobytek, špatně poskládaná žirafa, nějaký rozmar přírody, a pruhy a červenohnědé zbarvení, vždyť se to všechno v noci nedá dost dobře rozeznat, všechno je rozmazané.

„To je přece nesmysl,“ ohradila se Selma a promnula si čelo, „bohužel je to nesmysl, Luiso.“

Položila na chleba plátek sýra, přiklopila ho druhým krajíčkem a dala do krabičky na svačinu.

„Víš, v kolik hodin se ti to zdálo?“

„Kolem třetí,“ odpověděla Selma. Vyděsila se, jakmile obraz okapi ve snu zmizel, a když se probudila, seděla vzpřímená v posteli a zírala na noční košili, ve které ještě před chvílí stála na Uhlhecku, a pak na ciferník budíku. Tři hodiny.

„Asi bychom to neměly brát moc vážně,“ řekla Selma, ale řekla to jako televizní komisař, který nebere moc vážně anonymní dopis.

Selma mi sbalila svačinu do školní tašky. Uvažovala jsem, že se jí zeptám, jestli bych za daných okolností nemohla zůstat doma.

„Ty ale i tak půjdeš samozřejmě do školy,“ prohlásila Selma, která vždy věděla, co si myslím, jako by mi myšlenky visely nad hlavou v girlandách z písmenek, „takovým snem se přece nenecháš od ničeho odradit.“

„Smím to říct Martinovi?“ zeptala jsem se.

Selma se zamyslela. „Dobře,“ přikývla nakonec. „Ale opravdu jen Martinovi.“

Naše vesnice byla příliš malá na to, aby měla nádraží, a taky příliš malá na to, aby měla školu. Do školy jsme s Martinem jezdili každé ráno nejdřív autobusem na malé nádraží v sousední vsi a pak vlakem do okresního města.

Zatímco jsme čekali na vlak, Martin mě zvedal do výšky. Už od školky trénoval vzpírání a já jsem byla jediné závaží, které bylo vždycky po ruce a které se bez všeho nechalo zvednout. Dvojčata z horního konce vsi mu to dovolila pouze za poplatek, dvacet feniků za jedno zdvižené dvojče, na dospělé a telata Martin sílu ještě neměl a všechno ostatní, na co by si troufl, mladé stromky či selata, bylo vrstlé do země anebo stačilo zavčas utéct.

Byli jsme s Martinem stejně velcí. Podřepł, popadł mě kolem boků a zvedł mě do vzduchu. Časem už mě udržel ve výšce skoro minutu, země jsem se dotkla jen tehdy, když jsem hodně natáhla špičky. Když mě Martin vzápětí zvedł podruhé, prozradila jsem: „Babičce se dneska v noci zjevila okapi.“

Dívala jsem se na Martinovu pěšinku, jeho otec mu světlé vlasy česal mokrým hřebenem, jednotlivé pramínky byly ještě tmavé.

Martin měl pusu v úrovni mého pupíku. „A teď někdo umře?“ zahuhlal mi do svetry.

Možná umře tvůj otec, pomyslela jsem si, ale to jsem samozřejmě nevyslovila nahlas, protože otcové umírat nesmějí, ať už jsou zlí sebevíc. Martin mě postavil zpátky na zem a vydechl.

„Věříš tomu?“ zeptal se.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou.

Na kolejích se z držáku uvolnila červenobílá signalizační deska a s rachotem dopadla na zem.

„Dneska ale pěkně fouká,“ poznamenal Martin, přitom to vůbec nebyla pravda.

Zatímco jsme s Martinem byli ve vlaku, svěřila se Selma do telefonu své švagrové Elsbeth, že se jí zjevila

okapi. Úpěnlivě kladla Elsbeth na srdce, aby to nikomu neříkala, a Elsbeth vzápětí volala paní starostové, vlastně jen kvůli přípravám nadcházející májové slavnosti, ale sotva se paní starostová zeptala: „A copak je jinak nového?“, tíha tajemství, kterou měla Elsbeth na srdci, z ní rázem spadla jako kámen a v tu ránu to věděla celá vesnice. Událo se to tak rychle, že jsme s Martinem ještě jeli vlakem do školy, zatímco celá ves už byla na nohou.

Cesta trvala patnáct minut, vlak nikde nestavil. Od naší první jízdy vlakem jsme hráli pořád dokola stejnou hru: Postavili jsme se ve vagonu zády k protilehlým dveřím, Martin zavřel oči, já jsem se dívala z okénka dveří, které měl Martin za zády. V první třídě jsem Martinovi předříkávala, co jsem viděla za jízdy, a Martin se snažil všechno si zapamatovat. Šlo mu to dobře, takže ve druhé třídě už jsem neříkala nic a Martin, zády k oknu a se zavřenýma očima, dovedl vyjmenovat skoro všechno, co jsem zamlženým oknem vlaku právě viděla: „Drátovna,“ hlásil přesně v okamžiku, když jsme projížděli kolem továrny, kde se vyráběl drát. „Teď pole. Pastvina. Usedlost blázna Hassela. Louka. Les. Les. Posed jedna. Pole. Les. Louka. Pastvina, pastvina. Gumárna. Vesnice. Pastvina. Pole. Posed dvě. Lesík. Dvůr. Pole. Les. Posed tři. Vesnice.“

Zpočátku dělal Martin ještě chyby z nedbalosti, řekl třeba „louka“, když jsme zrovna míjeli pole, nebo se ve výčtu zpozdil, když vlak za jízdy nabral rychlost. Ale brzy byl naprosto přesný, řekl „pole“, když jsem viděla pole, a řekl „statek“, když se za okny míhl statek.

Teď, ve čtvrté třídě, uměl Martin všechno naprosto dokonale, přesně ve správných intervalech, popředu

i pozpátku. V zimě, když se pole a louky pod sněhem nedaly rozeznat, určoval Martin, co je vlastně zač ten zvlněný bílý povrch, který se za okny právě ukázal: pole, les, louka, pastvina, pastvina.

S výjimkou Selminy švagrové Elsbeth nebyli lidé ve vsi nijak zvlášť pověřiví. Bezstarostně dělali všechno, co se podle pověry dělat nesmí: Klidně seděli pod nástěnnými hodinami, i když podle pověry na to člověk může umřít, spali s hlavou směrem ke dveřím, i když to podle pověry znamená, že dotyčného právě těmito dveřmi brzo vynesou nohama napřed. Mezi Vánoce mi a Novým rokem věšeli prádlo, což se, jak varovala Elsbeth, rovná sebevraždě nebo spoluúčasti na vraždě. Nevylekali se, když v noci houkala sova, když se ve stáji potil kůň, když v noci vyl pes se skloněnou hlavou.

Selmin sen ale všechny stavěl před hotovou věc. Pokud se v něm objevila okapi, objevila se v životě smrt; a všichni se chovali, jako by se opravdu objevila až teď, jako by se klátivou chůzí dostavila nečekaně, jako by tu nebyla přítomna už od počátku, vždy nablízku, jako kmotra, která celý život posílá menší či větší pozornosti.

Lidé ve vsi měli strach, bylo to na nich znát, i když se většinou snažili nedávat to najevo. Dnes ráno, jen několik hodin po Selmině snu, se pohybovali tak, jako by se všude vytvořilo náledí, nejen venku, ale také v domech, náledí v kuchyních i v obývacích pokojích. Pohybovali se tak, jako by jim jejich vlastní tělo bylo úplně cizí, jako by měli všechny klouby zanícené a jako by předměty, které brali do ruky, byly vysoce hořlavé. Celý den pochybovali o svém životě a možná i o životě

ostatních. Neustále se ohlíželi a ujišťovali se, že na ně nečihá někdo s vražednými úmysly, někdo, kdo přišel o rozum, a tudíž už nemá co ztratit, a pak se zas rychle otáčeli zpátky, protože osoba smyslu zbavená by koneckonců mohla zaútočit i zředu. Dívali se nahoru, aby vyloučili, že na ně spadne ze střechy taška, větev nebo těžké stínidlo lampy. Vyhýbali se všem zvířatům, protože se domnívali, že by to u nich mohlo propuknout rychleji než u lidí. Vyhýbali se dobráckým kravám, které by se třeba zrovna dnes mohly utrhnout ze řetězu, vyhýbali se psům, i těm starým, kteří se už sotva drželi na nohou, ale přesto by jim možná právě dnes mohli skočit po krku. V takových dnech je možné všechno, dokonce i staří jezevčáci by člověku mohli prokousnout hrdlo, o tolik podivnější než okapi to koneckonců není.

Všichni měli strach, ale až na Friedhelma, maloobchodníkova bratra, nebyl nikdo zděšen, protože ke zděšení člověk obvykle potřebuje jistotu. Friedhelm byl vyděšený tak, jako kdyby okapi v Selmině snu zašeptala jeho jméno. Utekl pryč ze vsi, křičel a třásl se, klopýtal lesem, dokud ho optik nechytil a nepřivedl k mému otci. Můj otec je lékař a dal Friedhelmovi injekci, která vyvolává takový pocit štěstí, že Friedhelm zbytek dne proskotačil po vesnici a jeho prozpěvování *Ach, ty krásný Westerwalde* měli brzo všichni až po krk.

Lidé ve vsi pochybovali o svých srdcích, která nebyla zvyklá na tolik pozornosti, a proto bušila znepokojivě rychle. Vzpomněli si, že blížící se infarkt se projevuje brněním v paži, nemohli si však vzpomenout ve které, takže jim brněly paže obě. Pochybovali o stavu svého ducha, který na takovou pozornost rovněž nebyl zvyklý,

a proto také bušil znepokojivě rychle. Když usedali do auta, když brali do ruky vidle nebo hrnec vroucí vody ze sporáku, říkali si, jestli v tu ránu nepřijdou o rozum, jestli je nepřepadne hluboké zoufalství a s ním i touha namířit plnou parou do stromu, obrátit proti sobě vidle nebo si vylít vroucí vodu na hlavu. Nebo jestli se snad nedostaví touha nepolít vroucí vodou sebe, ale někoho blízkého, suseda, švagra, manželku, anebo je přejet či nabodnout na vidle.

Někteří vesničané se vyvarovali jakéhokoli pohybu, po celý den; někteří dokonce i déle. Elsbeth nám s Martinem vyprávěla, jak se před lety, den poté, co se Selmě zjevila okapi, pošťák na penzi přestal hýbat docela. Jakýkoli pohyb, tím si byl tehdy jistý, může znamenat smrt; a to ještě dlouhé dny a měsíce po Selmině snu, ačkoli už byl dávno někdo po smrti, totiž ševcova matka. Pošťák zůstal sedět napořád. Nepohyblivé klouby se mu zanítily, krev se srazila a nakonec se zastavila v půli cesty tělem, současně se srdcem, o kterém pochyboval; pošťák na penzi přišel o život ze strachu, že přijde o život.

Někteří vesničané vycítili, že teď je nejvyšší čas vyrukovat se zamlčovanou pravdou. Psali dopisy, nezvykle obšírné, plné slov jako „vždycky“ a „nikdy“. Měli za to, že před smrtí by měl člověk alespoň na poslední chvíli vnést do života pravdivost. A zamlčované pravdy, jak se lidé ve vsi domnívali, jsou vůbec nejpravdivější: Protože na ně nikdy nesažeme, je jejich pravdivost ustrnulá, a protože jsou ve svém zamlčování odsouzeny k nehybnosti, v průběhu let se tyto pravdy jeví stále bujnější. Nejen lidé, kteří v sobě zamlčovanou a kyprou pravdu nosí, ale i sama pravda věří v pravdivost

na poslední chvíli. I ona chce vyjít v poslední minutě na povrch a vyhrožuje, že se zamlčovanou pravdou v těle se umírá obzvlášť trýznivě, že to bude zdoluhavé přetahování mezi smrtí, která táhne na jedné straně, a otlou pravdou na straně druhé, protože nechce zemřít zamlčená, protože pohřbená už byla celý život, protože teď chce alespoň jednou vyjít ven, buď šířit bestiální zápach a všechny vyděsit, nebo zjistit, že, viděno na světle, není zdaleka tak hrůzná a děsivá. Krátce před domnělým koncem chce zamlčovaná pravda ještě nutně získat druhý názor.

Jediný, kdo měl ze Selmina snu radost, byl starý sedlák Häubel. Sedlák Häubel žil už tak dlouho, že byl skoro průhledný. Když mu jeho pravnukek pověděl o Selmině snu, sedlák Häubel vstal od snídaně, pokývl pravnukevi a vyšel po schodech do svého pokoje v podkroví. Tam ulehl do postele a napjatě se díval na dveře jako dítě, co má narozeniny a co se samým vzrušením probudilo moc brzy a netrpělivě čeká, až rodiče konečně vejdou s dortem.

Sedlák Häubel byl pevně přesvědčen, že smrt bude zdvořilá, tak jak byl po celý život i on. Byl si jistý, že smrt mu život nevytrhne, nýbrž že mu ho ohleduplně vyjme z rukou. Představoval si, jak smrt opatrně zaklepe, pootevře dveře a zašeptá: „Smím?“, na což by sedlák Häubel samozřejmě odpověděl, že ano. „Ale jistě,“ přisvědčil by sedlák Häubel, „jen pojdte dál,“ a smrt by vstoupila dovnitř. Postavila by se k posteli sedláka Häubela a zeptala by se: „Vyhovuje vám to teď? Můžu přijít i později.“ Sedlák Häubel by se posadil se slovy: „Ne, ne, zrovna mi to náramně vyhovuje, raději už to dál neodkládejme, kdo ví, kdy si zas uděláte čas,“

a smrt by usedla na židli přistavenou v hlavě postele. Předem by se omluvila za studené ruce, které, o tom byl sedlák Häubel přesvědčen, by mu vůbec nevadily, a pak by mu jednu ruku přiložila na oči.

Tak si to sedlák Häubel představoval. A ještě jednou vstal, protože zapomněl otevřít střešní okno, aby pak duše mohla snáz vyletět ven.

OPTIKOVA LÁSKA

Pravda, která se dopoledne po Selmině snu chtěla na poslední chvíli dostat z optika, nebyla objektivně vzato nijak hrozivá. Optik neměl žádný milostný románěk (ani neznal nikoho, kdo by si s ním chtěl něco začít), nikdy nikomu nic neukradl a kromě sebe nikdy nikoho soustavně neobelhával.

Zamlčovanou pravdou optika byla skutečnost, že miloval Selmu, už desítky let. Někdy se to pokoušel skrývat nejen před všemi ostatními, ale i sám před sebou. Ale zakrátko se láska k Selmě znovu vynořila; optik potom zase záhy dobře věděl, kam svou lásku k Selmě skryl.

Optik tu byl skoro každý den, už od samého začátku. Z mého pohledu byl taky starý jako Metuzalém, skoro jako Selma, takže i on vymyslel svět.

Když jsme s Martinem ještě chodili do školky, Selma a optik nás učili vázat tkaničky, všichni čtyři jsme seděli na schodech u nás před domem, a Selma s optikem si při tom namohli záda, protože se dlouho skláněli nad našimi dětskými botami a pořád dokola a pomalu předváděli smyčku, Selma s mými a optik s Martinovými tkaničkami.

Selma a optik nás také učili plavat, stáli v brouzda-lišti, oba po pás ve vodě, Selma měla na hlavě velkou fialovou koupací čepici s volánky, která vypadala jako hortenzie a kterou si vypůjčila od Elsbeth, aby se jí nepocuchal účes ve stylu Rudiho Carrella. Ležela jsem břichem na Selminých rukou, Martin na rukou optika. „Držíme vás,“ ujišťovali nás Selma s optikem a pak zvolali: „Teď pouštíme,“ a Martin a já jsme začali plavat, zpočátku neklidně a s očima dokořán, otevřenýma strachem a hrdostí, pak stále jistěji. S jásotem padla Selma optikovi do náruče a optikovy oči se zalily slzami.

„To je jen alergická reakce,“ prohlásil.

„Na copak?“ podivila se Selma.

„Na jistou látku ve volánkách koupacích čepic,“ tvrdil optik.

Selma a optik nás učili jezdit na kole, optik přidržoval Martinův nosič, Selma můj. „Držíme vás,“ ujišťovali nás a pak zvolali: „Teď pouštíme,“ a my jsme se rozjeli, zpočátku vratce a pak stále jistěji. S jásotem padla Selma optikovi do náruče a optikovy oči se zalily slzami.

„To je jen alergická reakce,“ prohlásil.

„Na copak?“ podivila se Selma.

„Na jistou látku v sedlech jízdních kol,“ tvrdil optik.

Optik a Selma nás na nádraží v okresním městě učili hodiny. Všichni čtyři jsme vzhlíželi k velkému kula-tému ciferníku a Selma s optikem ukazovali na čísla a ručičky jako na souhvězdí. Když už jsme porozuměli hodinám, optik se dal hned do vysvětlování časového posunu; trval na tom, jako by věděl, jak moc a jak často se pro mě bude čas ještě měnit.

Optik mě v cukrárně v okresním městě naučil číst, spolu se Selmou a s Martinem, který už číst uměl. Nový majitel cukrárny, Alberto, dával svým zmrzlinovým

pohárům velice vášnivá jména, a možná proto bylo v jeho zmrzlinárně ustavičně prázdno, protože lidé ve Westerwaldu si objednávají raději „tři kopečky, od každého druhu jeden“ nežli *Plamenné pokušení* nebo *Horoucí touhu*. „Zmrzlinový pohár *Tajná láska*“ byla první slova, která jsem přelouskala. O něco později jsem předčítala horoskopy na cukříčcích, které ležely u Selminy kávy, zpočátku dost nejistě a pak stále plynuleji. „Lev,“ slabikovala jsem, „statečný, hrdý, otevřený, ješitný, manipulativní.“ Optikův ukazováček se posouval po řádcích rychlostí, jakou jsem četla, zpomalil pod slovem „manipulativní“, a když jsem plynule přečetla svůj první cukrový sáček, dostala jsem za odměnu malou porci *Tajné lásky* se šlehačkou.

Optik si vždycky dával střední porci *Tajné lásky* bez šlehačky. „Velkou *Tajnou lásku* bych nezvládl,“ vysvětloval a koutkem oka se podíval na Selmu, ale Selma neměla smysl pro metafory, ani když je, ozdobené paprplíčky, měla naservírované na kavárenském stolku přímo pod nosem.

Optik byl u toho, když jsme nedávno s Martinem objevili v rádiu vysílání pop music a od té doby už jsme neposlouchali nic jiného. Chtěli jsme, aby nám optik texty písní tlumočil, přestože jsme jim nerozuměli ani pak v němčině. Bylo nám deset a netušili jsme, co je v cukrárně a v rádiu míněno žhavou touhou a palčivou bolestí.

Naklonili jsme se blíž k rádiu. Optik se musel velice soustředit, přístroj byl starý a chrastil a zpěváci zpívali velmi rychle.

„Billie Jean není moje milenka,“ překládal optik.

„Billie zní spíš jako muž,“ pronesla Selma.

„Billie Jean není můj milenec,“ bručel optik dotčeně.

„Pst,“ napomínali jsme je s Martinem.

„Jaký je to pocit,“ pokračoval optik, „vem svou vášnivost a skutečni to.“

„Možná spíš: svou vášeň?“ navrhovala Selma.

„Správně,“ přikývl optik. Protože kvůli svým ploténkám nevydržel dlouho sedět, ulehli jsme i s rádiem a dekou na podlahu.

„Pozvedni nás, kam patříme,“ pokračoval optik, „na vysokou horu, kde pláčou orli.“

„Možná spíš: křičí?“ podotkla Selma.

„To je prašť jak uhod,“ mávl rukou optik.

„Pst!“ napomínali jsme je, načež do kuchyně vešel můj otec a prohlásil, že je čas jít spát. „Ještě poslední písničku, prosím,“ škemrala jsem. Otec se opřel o rám dveří.

„Slova ke mně nepřicházejí snadno,“ překládal optik, „jak najdu způsob, který tě přiměje vidět, že tě miluji.“

„Nezdá se mi,“ namítla Selma, „že by k němu slova nepřicházela snadno,“ a otec si povzdechl: „Nutně k sobě musíte vpustit trochu víc světa.“

Optik si sundal brýle a obrátil se k otci. „O to se právě snažíme,“ poznamenal.

Ted, když se optik dozvěděl o Selmině snu a všem navykládal, že tomu vůbec nevěří, oblékl si svůj nedělní oblek, který se v průběhu let neustále zvětšoval, vzal ze stolu štos rozepsaných dopisů, který se v průběhu let také neustále zvětšoval, a naskládal ho do své velké kožené brašny.

Vyrazil směrem k Selmě, mohl tou cestou jít se zavazanýma očima anebo pozpátku, po celá desetiletí jí chodil téměř denně, ovšem bez nedělního obleku, bez hromady rozepsaných dopisů, ale vždy se zamlčovanou